

۱۴

مورد عجیب نوزاد با بیماری مقاربتی!

۱۵

با جذاب‌ترین ماموریت‌های فضایی جهان در یک سال آینده آشنا شوید
۷ ماموریت مهم فضایی ۲۰۲۱

زندگی

دوشنبه ۶ بهمن ۱۳۹۹ :: شماره ۵۸۶۲

جوایبه اداره کل میراث فرهنگی استان همدان
درواکنش به گزارش «جهان محروم از هگمتانه»
هگمتانه با افق ۲۰ ساله

۱۶

۱۳ جامعه

info@jamejamdaily.ir

روابط عمومی: ۲۲۲۶۱۴۷

#نظارت-خودرو
حسینی از تهران:

چرا هیچ نظارتی روی قیمت‌گذاری خودروهای خارجی به‌خصوص خودروهای چینی وجود ندارد؟ خودروهای بی‌کیفیت را با مبالغی هنگفت به فروش می‌رسانند.

#نانوایی-کرونا
رجبی از تهران:

با وجود اعلام وزارت بهداشت مبنی بر رعایت شیوه‌نامه‌های بهداشتی بعضاً مشاهده می‌شود برخی نانوایی‌ها از مشتری پول نقد دریافت می‌کنند.

#سرقت-کابل
علیزاده از تهران:

مشکل قطع تلفن ثابت به‌دلیل سرقت کابل تلفن، برخی ساکنان بلوار ابریشم خیابان شهید بابایی را کلافه کرده است. از مخابرات منطقه بعثت درخواست رسیدگی داریم.

#سهام-عدالت
اسماعیلی از شهرکرد:

از دولت محترم درخواست می‌شود تا در پرداخت وجوه فروش سهام عدالت اقدام مناسبی صورت دهد. بسیاری از نیازمندان با فروش این مقدار سهم می‌توانند مشکلات خود را حل کنند.

#دانش‌آموز-یادگیری
قدرت‌الهی از قائمشهر:

نحوه تدریس و آموزش از طریق نرم‌افزارهای آنلاین و مجازی قدرت یادگیری را از دانش‌آموزان پایه‌های ابتدایی گرفته و مطمئناً این دانش‌آموزان در آینده با مشکلات بسیار زیادی مواجه می‌شوند.

#امنیت-خیابان
محمدی از تهران:

ما برای بیرون رفتن و سالم برگشتن نیاز به نذرو نیاز داریم. خاموشی معابر و خیابان‌ها فرش قرمز برای کیف‌قاپ‌هاست. فقط در یک روز سه دزدی را شصت دیدم. از پلیس تقاضا داریم حضور پررنگ تری در معابر تاریک شهر داشته باشد.

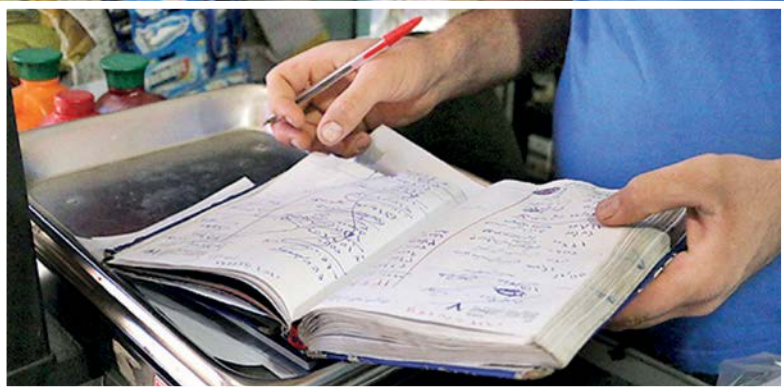
جوابیه

در پی درج پیامی در روز پنجشنبه ۱۳۹۹/۱۸ با عنوان «ترافیک بعدازظهر تهران با ساعات ممنوعیت تردد برای شهروندان ایجاد مشکل کرده است» مدیر روابط عمومی معاونت حمل و نقل ترافیک شهرداری شهر تهران با ارسال نمایی از اعلام کرد: اعمال محدودیت‌های کرونایی خودروهای شخصی بعد از ساعت ۲۱ تا ۴ با مدام تنها با تصمیم ستاد ملی مقابله با کرونا اجرا می‌شود.

آقا اجازه من حساب می‌کنم

کم نیستند دانش‌آموزانی که این روزها پول توجیبی‌هایشان را صرف پرداخت بدهی نیازمندان می‌کنند

برای سامان دادن به یک گوشه‌ای از اوضاع نابه‌سامان شهرشان. این بچه‌ها در این روزها گوشه‌ای از بار سنگین حساب دفتری سوپرمارکتی‌های محل را به دوش گرفته‌اند.

با معرفت‌های این جمع

جمع پول توجیبی‌های عده‌ای نوجوان است دیگر؛ گاهی به میلیون تومان هم نمی‌رسد ولی با همان مقدار کم هم خیلی کارها انجام می‌دهند. مهدی پناهی، دانش‌آموز دوم دبیرستان در ارومیه است. او مدت‌ها بود برای پول توجیبی‌هایش نقشه‌ای مشخص کشیده بود اما طی یکی دو ساعت، تمام آن برنامه طولانی مدت چند ماهه‌اش را تغییر داد: «برنامه؟ راستش می‌خواستم پول‌هایم که به اندازه مهدی پناهی و دیگر کنسول بازی بخرم.» و حالا پول‌های جمع‌شده برای کنسول بازی، در حساب یک سوپر مارکتی در یکی از محله‌های فقیرنشین ارومیه است.

مهدی می‌گوید با نداشتن کنسول بازی اتفاقی نمی‌افتد اما اگر کسی نتواند برنج و روغن و گوشت بخرد، خیلی اتفاق‌های بدی خواهد افتاد. حالا مهدی پناهی و دیگر دوستان و همسن و سالانش، بخشی از پول توجیبی‌های ماهانه یا هفتگی‌شان را که از پدر و مادرهایشان می‌گیرند به حسابی می‌ریزند که قرار است با آن کارت ببرند به سوپرمارکت‌ها و در بین آن نوشته‌های دفتر، حساب‌هایی را که سنگین تر است، انتخاب و پرداخت کنند؛ «تا دفعه بعد که به مغازه می‌آیند، هرچه برای حساب قبلی کنار گذاشته بودند، خرج کالاهای جدید کنند.»

اما این نوجوان‌ها در بین انتخاب‌هایشان می‌روند سراغ آن اساسی‌ترها؛ «با ورتان می‌شود که هرچه هست اساسی است؟ یعنی کسی پیچس و پفک و بستنی بدهکار نیست؛ هرچه هست برنج است و ماکارانی و روغن و لپه.»

خریدهایی که روزهای اول باورشان نمی‌شد که بدیهی‌ترین مواد موجود در خانه خودشان، بدهی‌های بخشی از مردم شهرشان به سوپرمارکت‌هاست. اینطور که معلوم نیست پای خیر دیگری به جز خود بچه‌ها هم در میان نیست و هرچه هست، همان پول‌های جیب خودشان است که از پنج هزار تومان شروع شده و حالا به جاهای خوبی رسیده است؛ آنقدر که می‌توانند به محله‌های بیشتری سر بزنند و سراغ دفتراهای پر و پیمان‌تری را از فروشنده بگیرند؛ «بعضی از فروشنده‌ها وقتی من و دوستانم را می‌بینند، خودشان هم در این کار شریک می‌شوند و به ما تخفیف‌های خوبی می‌دهند.»

مدتی است که صاحبان برخی فروشگاه‌ها با نوع جدیدی از آدم‌ها که به مغازه‌شان رفت‌وآمد دارند مواجه می‌شوند؛ آدم‌هایی که چیزی نمی‌خرند اما کارت می‌کشند، یکی از فروشنده‌ها می‌گوید، «از این آدم‌ها کم نیستند؛ چندبار در ماه پیش می‌آید که کسی می‌آید و بخشی از بدهی‌های حساب دفتری را تسویه می‌کند و می‌رود.»

موضوعی که البته خیلی جدید نیست و خیران و نیکوکاران زیادی، بدون هیچ برنامه قبلی در کنار خرید خودشان، حساب چند نفر دیگر را هم صفر می‌کنند و می‌روند اما این بار این اتفاق در شکل و شمایل جدید در حال انجام است. حالا این آدم‌های کارت به دستی که سراغ حساب دفتری مشتری‌ها را می‌گیرند نه کارمندند، نه کارآفرین و نه اصلاً خودشان شغل و درآمدی دارند. آنها تنها نقش‌شان در جامعه، دانش‌آموز بودن است؛ دانش‌آموزانی که عضو اتحادیه انجمن اسلامی دانش‌آموزان کشور شده‌اند و سرشان درد می‌کند

کمک‌های دانش‌آموزی

کوثر صفا هم یکی دیگر از نماینده‌های انجمن اسلامی برای اجرای این طرح در استان سمنان است. او که دانش‌آموز سال سوم دبیرستان است درباره این طرح می‌گوید: «این طرح، ایده و پیشنهادی مشترکی بین دانش‌آموزان و اتحادیه انجمن‌های اسلامی دانش‌آموزان کشور بود که همگی خیلی دوستش داشتیم؛ این‌که با پول‌های کم خودمان، کارهای بزرگ انجام بدهیم. حالا هم بخشی از پول‌هایمان را برای پخت غذای گرم، تهیه سبک‌کالا و ارزاق خشک و این روزها هم برای تسویه‌کردن حساب‌های دفتری محله‌های محروم در این اوضاع سخت کرونایی هزینه می‌کنیم.»

حساب یک نفر، دو نفر و گاهی ۱۰ نفر؛ مهم این است که توانسته‌اند برای تعدادی از آدم‌ها قدمی بردارند. کارت بانکی یکی از بچه‌ها که پنجاه هزار تومان دارد به کارتی برای شروع کار دانش‌آموزان سمنانی تبدیل شده است؛ «بعد از آن هرکسی ۱۰ هزار تومان، ۲۰ هزار تومان، گاهی کمتر و گاهی بیشتر در این کارت پول می‌ریخت.»

کارتی که حالا دستشان گرفته‌اند و با آن به محله‌هایی که پیش از این شناسایی کرده بودند می‌روند؛ محله‌هایی که دفتر بدهی‌های نوشته شده زیادی دارد و هر کارت، می‌تواند چند حساب را صاف کند اما چه شده که این بچه‌ها دلشان می‌آید پول‌هایشان را در این راه خرج کنند؟ پولی که به قول کوثر می‌تواند هزینه یک بار یا دوبار کافی شاپ رفتن‌شان باشد؛ «بالاخره هرکسی برای پولش برنامه‌ای دارد اما این برنامه وقتی تغییر می‌کند که ما می‌بینیم که بودن وسیله‌ای در خانه ما مقدر عادی است و دیگر جذابیتهایمان ندارد اما همان وسیله، برای یکی دیگر از همسن و سالان ما حسرت است.»

همین مساوی نبودن شرایط، دل بزرگ این بچه‌ها را لرزاند است. کوثر می‌گوید دلمان نیامد که سفره‌های خانه ما همیشه آنقدر راحت پهن باشد و کسانی باشند که برای همین سفره‌های معمولی بدهکار باشند. این ماجرا آنقدر پیش رفته که حالا پای پدربزرگ‌ها و مادر بزرگ‌های این دانش‌آموزان هم به میان آمده و گاهی نوه‌هایشان از آنها هم برای برگردن کارتشان کمک می‌گیرند؛ «واقعاً امیدوارم فعالیت‌هایی شبیه این کار آنقدر زیاد شود و قلب آدم‌ها برای همدیگر بتپد که دیگر هیچ دفتری، حسابی از بدهی نوشته نشود.»

زندگی +

یادداشت

علی جانباز
معاون فرهنگی اتحادیه انجمن‌های
اسلامی دانش‌آموزان در کشور

یک مدرسه، یک

استان و یک کشور

واقعیت این است که ما و دانش‌آموزان عضو انجمن در مسیری قرار گرفته‌ایم که ارتباطات و تعاملاتی در جهت تربیت و پرورش دانش‌آموزان در آن وجود دارد و در انجمن تلاش می‌شود تا آموزش مسوولیت‌پذیری به بچه‌ها ارائه شود.

این روزها فضایی ایجاد شده که دانش‌آموزان عضو انجمن در حوزه فعالیت‌های جهادی و خدمت‌رسانی حضور پررنگی پیدا کرده‌اند و در این مدت و از اولین روزهای شیوع ویروس کرونا انواع متفاوتی از فعالیت‌های جهادی توسط اعضای انجمن که همان دانش‌آموزان هستند شکل گرفت؛ فعالیت‌هایی مثل ایجاد کارگاه‌های تولید ماسک خانگی، توزیع اقلام غذایی، فعالیت‌های خدمت‌رسانی به بیماران و امروز هم پرداخت بدهی‌های مردم به مغازه‌دارها. نباید فراموش کرد که این فرهنگ، برآمده از یک رفتار تشکیلی و از آن مهم‌تر، تفکر اعتماد به نوجوانان است؛ روندی که اگر ادامه پیدا کند بدون شک با دانش‌آموزانی روبه‌رو خواهیم بود که نسبت به هر مساله‌ای کنشگر خواهند بود و خودشان را نسبت به اتفاقات جامعه، مسوول می‌دانند. طبیعتاً در شرایط امروز، کسانی که بیشترین آسیب را می‌بینند، قشر مستضعف جامعه هستند و این نکته‌ای است که حواس بچه‌های انجمن خیلی به آن جمع است؛ مثلاً در یکی از مدارس کشور دانش‌آموزان جمع شدند و چند تبلت را برای چند همکلاسی‌هایشان که در کلاس‌های آنلاین حضور نداشتند، تهیه کردند

یادراستان‌های دیگر بچه‌ها سراغ مغازه‌های فروش اقلام ضروری رفتند و کارهای داوطلبانه‌ای مثل پرداخت حساب‌های دفتری افراد مقروض را به عهده گرفتند. در برخی از مناطق هم دانش‌آموزان انجمن به یک سری از مراکز خرید سرزدند و با پرداخت مبلغی، مقدار تخفیف در هزینه پوشاک و مواد غذایی را برای مشتریان نیازمند بیشتر کردند اما باید توجه داشت که ویژگی اصلی این کار، خودجوش بودن آن است؛ این‌که بچه‌ها از احوالات هم باخبرند و این خدمات‌انگاری از دل همین مطلع بودن‌های چند همکلاسی نسبت به همنوعانشان بیرون می‌آید.

این رویکرد از یک مدرسه شروع می‌شود و استان به استان ادامه پیدا می‌کند و نهایتاً در کل کشور فراگیر می‌شود؛ فرایندی که دربارۀ پرداخت شکل گرفته که بچه‌ها در لایه‌های مختلف آن رشد می‌کنند؛ از یک عضو ساده تا اعضای هیات مرکزی انجمن. درواقع با شکل‌گیری این لایه تشکیلاتی در انجمن، احساس مسوولیت‌پذیری در هر لایه تقویت شده و به معنای دیگر این ساختار به روحیه وظیفه‌شناسی بچه‌ها کمک کرده است.